

Her Doğruyu Hiçlik Götürdü

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Nisan 2018

Kırık menşeli ölüm...
Dünün çeperinde hazin yangın
Yine şeceresi yorgun ruhun ayrıntısında gizli:
Bir nameden yana dertli
Aslında başı her yana düştüğünde.
Elemden yansıyan
Dermanı varlıkta kinaye.

Safı hüznün olsam, ne yazar
Belki de dilsiz belleğin
Kayıp ritminde
Sudan çıkmış kelimelerin nazarında
Görünmeyi tehir eden
Bedenden yana derdi
Yine aşkın minvalinde kör nokta
Dilekçesini sunarken Tanrıya
Derli toplu cümlelere biat
Bir kayıp kıta
Aşka irak yürek haritası.

Kem küm eden seyyah
Aşkın manası her daim
Hep ilmüne vakıf
Gönül gözünden yana yorgun
Yine de hüznü kalbi seven Huda.

Künyemde saklı tuttuğum aşka dair şakıyışı bülbülün. Gülден alacaklı sitemin biri bin para.

Hikâyeler çarpışıyor zihnimin ara sokaklarında; rügan ayakkabıları sıkıyor kederin.

Peşin ödedim oysa bir ömürlük kirasını duygularımın şimdi faiziyle yazıp alıyorum.

Çalıntı aşklara ne göz kırptım ne göz yumdum ne de gözüm kaldı arkamdaki yarım hikâyelerde.

Ben bir kahramanım yazılmamış hikâyesinde şehirli kızın, evren kazan yürek kepçe misali,

yorgunluğumun manifestosunu tutuyorum.

Çalmadım çırpmadım.

Ama katilim ben: hayatımı katlettim hem de beyaz ve masum ellerimle zira içimdeki çocuk fazlasıyla meşru ve meşhurdu.

Dünüme bir kinaye gönderiyorum hâlbuki an'ım zan altında, yarınlarımı hibe ettiğim gönül torbamda irili ufaklı hayaller var.

Kem gözlü ihtiyar cadı yine dünümdeki yorgunluğun tek sorumlusu.

Gördüğüm kehanet, görülmezliğim gerçek, hazanım ise iksirim ve sonunda çaldılar neşemi.

Yürek büyüklüğünde kalemim; iz sürdüğüm hayatın en yanlı mazlumuyum yine derdine derman değil de yeni bir dert eklemek adına peşim sıra dolanan hayaletler öfke borcum var.

Ne müsaidim ne de münasip.

Bir mecnundan yana garip bir ferman her yazılmayanı şerh düşmekle mesul yine yorgunluğum Haktan kazanım.

Aslımı yitirmedim. Mecalim gel-git'ler gebe.

Doğumuna az kaldı yeni hüznümün.

Çalاکalem yaşamayı niyaz ettim; serpilip büyüdüğüm şehrin sokaklarını celp ettim ve tehir ettim mutluluğu teyit ettiğim güncemde ben bir satır dolusu harfe itiş tıkış içimin yetim mezarında büyütmeyi vazife bilip hala nasıl oluyorsa büyümeyi unuttuğum ve uyutulduğum yıllardan geliyorum, gözüm ne açık ne kapalı; yüreğimi kanla yıkadım; hüznümü rahmetle kundakladım aslında hayatımı kundaklayan içsel bir rabıta yine özü kabahatinden engin bir şelale kıvamında hangi kıvrımı ise hatları kalemimin ben bir arpa boyu yol gidemediğim.

Sözcüklerimi armağan ediyorum evrene ve gözlerimi yarınlara ki dünümü unutayım belki de gel-geç aklın kıyametine az kaldı yine rahmeti engin hülyalarımın yaka silkip bir bir dizginlerken nefsimi boyun eğmeyi reddettiğim.

Sallandığım gök kubbe.

Aklımın iplerine gebe dün menşeli kaygılarım.

Ayrıntılar dört kolla savuruyorlar genelin özetini oysaki tek tek irdeliyorum zamandan ayrı düşmenin verdiği o huzurda mahşeri kalabalığı da yok saydığım.

Umduğum değil umarsızlığım belki de külyutmaz yetilerim yine atadan miras. Külliyen yalan/mış doğrular.

Her doğruyu hiçlik götürdü ne de olsa varlık katsayın en yorgun telaffuzuydu sustuğum zamanların bir de hayallerimi çalanlara zil takıp oynadım.

Zilli gölgeler.

Zil sesleri.

Okul yolu.

Öğrenciyim öğretmenliğimin aslında öğretmen kimliğime yakışan en saygılı öğrenciyim yine evren denen mahkemede jüriye soyunan bir savcının kibrini üstlenip savunma hakkımı kaybettiğim.